

Dopis od preláta (únor 2010)

Prelát vyhlašuje Mariánský rok v Opus Dei, abychom vzdávali díky Bohu za to, že před 80 lety ukázal sv. Josemaríovi, že tato cesta hledání svatosti je určena také pro ženy.

13.02.2010

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Tento měsíc slavíme 80. výročí od okamžiku, kdy svatý Josemaría viděl, že Opus Dei je určeno také pro ženy.

Víme, že 2. října 1928, kdy se mu dostalo zakladatelského světla, se náš Otec domníval, že Dílo je určené pouze pro muže. Můžeme si tak představit jeho překvapení a radost, když o několik měsíců později, 14. února 1930, mu náš Pán dal pochopit, že spoléhá také na ženy – skrze jejich příklad a slova – v přinášení poselství o posvěcování se prostřednictvím profesní práce a ve všech okolnostech běžného života. O mnoho let později, s hlubokou vděčností vůči Boží prozřetelnosti, řekl, že *Dílo by bez výslovného přání našeho Pána a bez vašich sester bylo zmrzačené.*^[1] Často se na toto, mé dcery, odvolával, aby ukázal, jak velkou odpovědnost má každá z vás. Ač je to malá odbočka, žádám vás, abyste vyslaly do nebe záměr, který vám udělá velkou radost.

Sv. Josemaría se po 14. únoru 1930 snažil otevřít tuto cestu svatosti uprostřed světa, Opus Dei, ženám

všech profesí, ras a společenských vrstev. Pozvedáme naše vděčná srdce k Nejsvětější Trojici, neboť tato práce se hluboce zakořenila a šíří se po celém světě, i přes velké obtíže, jež musela překonat, zejména na počátku. Pokud se kázání svatého Josemaríi o posvěcování pozemských skutečností setkávalo s tolika překážkami ve 30. a 40. letech minulého století, představte si další obtíže, které nastaly, když byla výzva k posvěcování veškeré ušlechtilé lidské práce zaměřena na ženskou veřejnost.

Dnes mají ženy, jak je to správné, stejné příležitosti jako muži v mnoha oblastech práce, ale před osmdesáti lety tomu tak nebylo. Tehdy bylo například poměrně vzácné, aby ženy studovaly na univerzitě nebo pracovaly mimo domov (mimo manuálních úkolů, které vždy vykonávaly) a ještě vzácnější, když zastávaly odpovědné funkce v

občanském, sociálním nebo akademickém životě. O několik desetiletí později Druhý vatikánský koncil prohlásil: „Přichází hodina, ve skutečnosti již přišla, kdy je povolání žen dosahováno v jeho plnosti, hodina, kdy ženy získávají ve světě vliv, působnost a moc dosud nikdy nedosaženou. Proto nyní, kdy lidstvo prochází tak hlubokou transformací, mohou ženy prodchnuté duchem evangelia činit mnoho, aby lidstvo nepadlo.“[2]

V posledních osmdesáti letech jsme, díky úsilí bezpočtu lidí, kteří přispěli k tomu, aby důstojnost žen, jejich rovná práva a povinnosti s muži, byly uznány i v občanském právu, ušli dlouhou cestu. Je jedině správné uznat, že svatý Josemaría, který od prvního okamžiku podporoval své dcery a ženy, které přitáhl blízko k Dílu, v dosahování nejvyšších možných cílů, a to ve nejrůznějších oblastech lidské činnosti, hrál mezi

těmito lidmi významnou roli. Vzpomínám si v této souvislosti na mnoho konkrétních událostí: od pevnosti, s níž podporoval ty s dostatečnými intelektuálními předpoklady k tomu, aby ve svém profesním životě (v oblasti kultury, vědy, atd.) mířily vysoko, po jeho stejně velké úsilí zajistit, aby nesmírná služba, již ženy činí pro společnost v jiných oblastech práce, také byla uznána. Na jeho přímé naléhání například začala na celém světě působit řada vzdělávacích institucí, které se zabývaly profesionální přípravou mladých žen pro práci v domácnostech, aby tyto úkoly mohly získat uznání, jež si zaslouží. A to jak v zákonech, tak ve společnosti.

Vzdávám Bohu díky, neboť věřící Prelatury, v úzkém spojení s tolika jinými lidmi dobré vůle, podporovali a nadále budou podporovat v celém světě tuto křesťanskou vizi ženského

stavu. Nicméně tolik toho ještě zbývá vykonat! I když v mnoha prostředích je důstojnost a role žen obecně uznávána, v jiných místech je toto pořád vzdálenou možností. V každém případě se musíme my, dcery a synové Boží, nadále snažit učinit toto skutečností, učíce lidi, jak náš Zakladatel napsal, že **rozvoj, zrání, emancipace ženy nesmějí znamenat snahu o stejnost – uniformitu – s mužem, nesmí být nápodobou mužského způsobu jednání. To by nebyl pro ženu zisk, ale naopak ztráta: ne proto, že je víc nebo míň než muž, ale protože je jiná. V základní rovině – a musí to být uznáno právně, a to jak v civilním, tak i v církevním právu – lze mluvit o rovnosti práv, protože žena má úplně stejně jako muž osobní důstojnost a důstojnost dcery Boží. To je tedy základní rovnost, jinak ale každý musí dosáhnout toho, co je mu vlastní; a v této rovině je emancipace totéž**

co skutečná možnost plně rozvíjet své schopnosti a možnosti: ty, co má ve své jedinečnosti, a ty, co má jako žena. Rovnost před právem, rovnost možností před zákonem nijak nepotlačuje tuto odlišnost, jež je obohacením pro všechny, nýbrž ji předpokládá a podporuje.
[3]

Stejně jako v roce 2008, kdy jsme si připomněli 80. výročí založení Díla, se mi zdá, že nejlepší způsob, jak vzdávat díky, je zůstat v těchto měsících v těsné blízkosti Panny Marie. Proto je pro mne velkou radostí vyhlásit v Opus Dei nový *Mariánský rok*, a to od nadcházejícího 14. února ke stejnému datu v roce 2011. Usilujme se během těchto měsíců uctívat naši Matku více a lépe, především velkou péčí při modlitbě a kontemplaci svatého růžence a rozšiřováním této pobožnosti mezi našimi rodinami a přáteli. A vzdávejme zvláštní díky

Bohu za práci žen, které se starají o materiální péči o centra Prelatury, která tak zásadním způsobem přispívá k udržování a zdokonalování domácího prostředí, které Bůh vnukl Dílu, když je našemu Otci v roce 1928 zjevil.

První měsíce tohoto *Mariánského roku* se kryjí s posledními měsíci Kněžského roku vyhlášeného pro celou Církev Benediktem XVI. Během této doby jsem trval na tom, abychom se v modlitbě za kněze rovněž modlili, aby si všichni věřící byli více vědomi své *kněžské duše*, skrze naši každodenní odevzdanost; a abychom se snažili, také denně, předávat radost z tohoto daru – společného pro všechny pokřtěné – lidem, s nimiž jsme v kontaktu.

14. únor je také výročím založení Kněžské společnosti Svatého kříže v roce 1943. V onen den, když svatý Josemaría slavil Oltářní oběť v kapli

ženského centra, mu náš Pán dal řešení, aby kněží mohli být inkardinováni do Opus Dei. Náš otec, muž hluboké víry v Boží prozřetelnost, jasně viděl, že shodou termínů chtěl náš Pán potvrdit hlubokou jednotu – ducha, povolání a vlády – v Opus Dei mezi muži a ženami, laiky a knězi. Jak sám řekl, ***bylo to jako by nám náš Pán chtěl říci: neporušujte jednotu Díla! Milujte ji, braňte ji, pečujte o ni!***^[4]

Kněžská duše není ničím jiným, než společným kněžstvím uskutečňovaným v pokřtěných ve všech okamžicích jejich života. Náš Otec děkoval našemu Pánu za tuto skutečnost v životě každého člena Díla. V roce 1960 například prohlásil: ***Často jsem vám říkal, že my všichni, kněží i laici, máme kněžské duše. Kromě toho bych všem svým dětem řekl, že jsou kněžími – s královským kněžstvím, o němž mluví svatý Petr (Srov. 1***

Petr 2,9) – a to nejen prostřednictvím přijetí křtu, ale protože vos estis lux mundi, vy jste světlo světa, a světlo by nemělo zůstat skryto: non potest civitas abscondi supra montem posita (Mt 5,14), nemůže se skrýt město položené na hoře. Kristus byl vyvýšen na kříž, aby všechny věci přitahoval k sobě, a mé děti se to snaží povýšit na vrchol všech ušlechtilých lidských činností, aby přiváděly duše k němu.[5]

Připomínáním této jistoty na nás naléhal, abychom realizovat všechny možnosti obsažené v křesťanském povolání. Neomezoval se na předkládání této pravdy teoreticky, ale učil nás, jak ji uvádět ve skutek. Radil nám „prožívat“ mši svatou po celých čtyřadvacet hodin dne, nabízejíce našemu Pánu, při obětování, úkoly každého dne, naše úspěchy a neúspěchy, trápení a radosti. Doporučil, abychom se při

vykonávání naší práce snažili žít ctnosti, které každá profesionální činnost zahrnuje – tvrdou práci, sebezápory, službu druhým, atd. – s křesťanským duchem. Tak, řekl, se mše svatá vskutku stane ***středem a základem duchovního života***,^[6] a my rozšíříme svatou oběť na celý den.

Rád se obracel k detailům. Když byl při setkání s mladými lidmi dotázán, jak uvádět naši kněžskou duši do praxe, odpověděl: ***Jaký si myslíš, by měl být kněz? Obětavý, horlivý, usměvavý, atraktivní, někdo, kdo neodmítne lidi, kteří jej požádají o jeho služby, kdo umí odpouštět, chápat, poradit... To už víš, jakož i mnoho dalších věcí, a já jsem můj synu přesvědčen, že se to pokoušíš uvádět ve skutek: to je proč máš kněžskou duši.***^[7]

A v jiné chvíli: ***Máte podíl na Kristově královském kněžství,***

protože jste obdrželi svátosti křtu a biřmování, a protože máte také podíl na darech Ducha svatého. A to v tom smyslu, že konáte mnoho dobrých věcí. Vaše slovo někdy otevře oči slepého člověka; vaše jednání umožní někomu, kdo byl ochrnutý, kdo nedělal nic pro svůj křesťanský život, aby vstal a začal pracovat po vašem boku. A dokonce i ti, kteří byli mrtví, kteří se začínali rozkládat, přijdou ke svátosti pokání pohnuti vašimi prosbami, vaším učením, vaší modlitbou. Budou očištěni, umyti a uschopněni ke všemu velkému: povstanou.[8]

Ve světle těchto úvah se můžeme sami sebe ptát, zdali je mše svatá skutečně bodem konvergence našich tužeb a záměrů, pramenem, který vyživuje naši touhu po svatosti a apoštolátu. Vidíme duše v těch, se kterými se setkáváme v průběhu dne? Reagujeme skutky lásky a

kajícnosti při pohledu na urážky, kterých se dostává našemu Pánu? Podporujme rovněž solidaritu s těmi, kteří hmotně a duchovně trpí z důvodů válek, pronásledování, přírodních katastrof, atd. a pokusme se je doprovázet našimi modlitbami a naší materiální pomocí, kdykoli je to možné. Pojdme se snažit zajistit, aby se zprávy, jako zemětřesení na Haiti, nestaly pouhou vzpomínkou.

Apoštolské plody závisí na jednotě s naším Pánem, jak zdůraznil papež, když odkazoval na mimořádnou pastorační účinnost svatého faráře z Arsu. **Nebyly to jeho lidské dary, které způsobily, že se mu podařilo dostat do srdcí lidí, ba ani spoléháním se na chvályhodné závazky jeho vůle; zvítězil i nad největšími žáruvzdornými dušemi tím, že jim předával to, co sám hluboce žil, a sice přátelství s Kristem. Miloval Krista a skutečné tajemství jeho pastoračního**

**úspěchu byl žár jeho lásky k
eucharistickému tajemství,
slavené a žité, která se stala láskou
ke Kristovu stádu, ke křesťanům a
ke všem, kdo hledali Boha.**[9]

19. února si zvláštním způsobem
připomeneme našeho milovaného
Dona Álvara, který v tento den slavil
své jmeniny. Svěřme se jeho
přímluvě, abychom tento nový
Mariánský rok prožili se stejným
synovským duchem, s jakým první
nástupce svatého Josemaríi
vyhlašoval a žil jiné *Mariánské roky*,
při různých výročích Díla. V
následující den, 20. února, vysvětim
dva vaše přidružené bratry na kněze.
Modleme se za ně a za všechny
kněze.

Před několika dny mne Svatý otec
přijal na soukromé audienci. Přinesl
jsem mu náklonnost a modlitbu vás
všech, a ujistil jej, že se neustále
modlíme za něj a za jeho úmysly.

Pokračujme v tom, těsně spojení s Petrovým nástupcem, a také se všemi biskupy, knězi a věřícími Církve. Benedikt XVI. požehnal všem apoštolským úsilím věřících Díla a každému z vás.

Není třeba připomínat, že velmi spoléhám na vaši modlitbu za mé úmysly. Pokračujte ve své velkorysosti.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2010

[1] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, únor 1955.

[2] II. Vatikánský koncil, Závěrečná zpráva ženám, 8. prosince 1965, č. 3-4.

[3] Sv. Josemaría, *Rozhovory*, č. 87.

[4] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 31. března 1974.

[5] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání, 15. dubna 1960

[6] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 87.

[7] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 31. března 1974.

[8] Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, říjen 1972.

[9] Benedikt XVI., Promluva na veřejné audienci, 5. srpna 2009.

.....